

nægte den Bevilling, som forlanges af Kultusministeren, jeg siger: jeg forstaar dem ikke, og det af to Grunde. Den første er den, at vi ligge jo midt i Restaurationen. Det er jo ikke saaledes, at vi her skulle begynde at restaurere denne Kirke, vi have jo allerede i Fjor begyndt med de 115,000 Kr., man har begyndt eller skal i de allernærmeste Dage begynde at grave fra Ribe Domkirke, og det er klart, at hvis der bliver gravet fra, er det aldeles nødvendigt, at der bliver gjort noget. Kirken er jo saa brøstfældig, at der allerede for nogle Aar siden er ofret 40,000 Kr. paa den vestlige Side, for at den ikke skulde falde ned. Det er altsaa for mig ubegribeligt, hvorfor man, naar man er begyndt, saa nu vil standse. Det er mig selvfølgelig en Glæde at høre af den ærede Ordfører, at der ikke er delte Meninger i Udvalget om, at Ribe Domkirke bør restaureres; men paa den anden Side kan jeg ikke forstaa, hvorfor man nu netop har hængt sig fast i det Tal 500,000 Kr. Man kunde lige saa godt have jagt 600,000 eller 400,000, jeg tror, at man i Fællesudvalget lige godt og lige daarlige kunde have begrundet det. Nu har jeg haft den Ære at være med i et Underudvalg i to Aar angaaende denne Sag, og jeg forsitrer, at jeg med Stam til bekendt er akkurat lige saa flog som, da vi begyndte. Hvordan skulde jeg ogsaa have kunnet bedømme det? Det ene Aar holde vi Møde i 5 Minutter og det andet Aar slet ikke — paa den Maade skal man ikke blive videre flog! Jeg har derfor ikke paa nogen Maade kunnet være med til at indstille, at vi saaledes uden videre, uden egentlig at kunne begrunde det, skulde nægte de 100,000 Kr., fordi vi ikke ville gaa højere end til 500,000 Kr. — det vil sige: plus de 115,000 Kr., vi have givet. Jeg skal fortælle det høje Ting ganske kort en lille selvoplevet Episode, som jeg var Vidne til i Sommer. Jeg tænker, det er alle bekendt, at der i Sommer afholdtes en stor Fest paa Skamlingsbanken, hvor der blev afløret et Mindesmærke for den sønderjydske Patriot Laurids Skau, og ved denne Lejlighed holdt Sønderjydernes danskhindede Rigsdagsmand Gustav Johannsen en Tale — det var for Resten den bedste Tale ved denne Lejlighed. Nu er det bekendt, at paa Skamlingsbanken er der en Støtte af tilhugne Kampesten, store Blokke, der ligge oven paa hinanden, og denne Støtte har i Trastand en stor Vighed med det store Taarn paa Ribe Domkirke. Der er nemlig den Ejendommelighed ved Domkirken, at den har et meget højt, firkantet Taarn uden Spir — Taarnet er nu for Resten restaureret for en Del Aar siden; det vilde nem-

lig ogsaa falde ned, og saa var man nødt til i alt Fald foreløbig at gøre noget ved det. Da udtalte Gustav Johannsen, at naar de gif vore i Sønderjylland, var der to Mærkepæle, som bragte gode gamle Minder frem for dem i Sønderjylland, fordi de kunde ses mange Mile ude i Landet, og det var Skamlingsstøtten og Ribe Domkirke. Det var de to Mærkepæle, som mindede om Danstheden hver Dag. Jeg tror ogsaa, der er den Stemning i denne Sal, at man ogsaa af patriotiske Hensyn vil være med til at gøre noget for, at disse gamle, ejendommelige, nationale Mindesmærke ikke skal forsvinde. Men jeg er enig med den højtærede Kultusminister i, at vi skulle ikke alene se at holde Domkirken saaledes paa Benene, at den ikke falder ned — saaledes som man forleden Aar maatte undermure for 40,000 Kr., da den ellers vilde være falden ned ved den ene Side — men vi maa have en saadan Restauration, at den bliver kunstnerisk, arkæologisk og historisk, saaledes som det danske Folk forlanger af en af sine Grænsepæle. Jeg tør vel nok sige, at Kultusministeren i Udvalget har oplyst om, at Tykkerne for længe siden med langt store Bekostning have restaureret Slesvig Domkirke, saa jeg begriber ikke, at man skal have alle disse Anstalter for at saa dette gamle Mindesmærke frem i en Skikkelse, som er det lille danske Folk værdig. Derfor kan jeg for mit Bedkommende ikke være med til at udstemme de 100,000 Kr., og jeg vil meget anbefale at stemme for dem; men vi kunde jo være sluppet noget billigere i alt Fald i Aar. Saa vidt jeg forstaar, er der gaaet den Strømning gennem det ledende Flertal i Finansudvalget, at vi skulde blot se at saa et saa stort Overstud paa Finansloven som muligt. Hvad saa det Overstud skal bruges til, ja det disputerede vi noget om i Aftes. Maaste kunne vi komme til det igen senere; thi det kan gerne være, at dette Overstud gaar fløjen for os, inden vi faa fat paa det. Men som sagt, dette Overstud vil jeg ganske vist indrømme den højtærede Kultusminister, at han har taget alt muligt Hensyn til. Han er, som det blev berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, kommen til os ikke med et Underændringsforslag til Hovedforslaget om de 100,000 Kr., men med hele tre, og han har henstillet til Udvalget at vælge, hvilket af disse tre Underændringsforslag vi vilde, saa vilde han for sit Bedkommende være fornøjet. Men den højtærede Minister forlangte et, som forekommer mig at være et rimeligt og billigt og fornuftigt Forlangende, nemlig at naar vi nu havde begyndt i Fjor, saa